

Lukas en Jasper en de nieuwe buren

Jasper belt aan bij zijn vriend Lukas.

'Hoi Luuk. Kom je buiten spelen?'

Lukas schudt zijn hoofd.

'Ik ben ziek geweest en ik mag nog niet naar buiten. Maar jij mag vast wel bij mij binnen spelen. Wacht even, dan vraag ik het.'

Lukas loopt naar de kamer.

'Mam, mag Jasper bij mij spelen?'

Mamma knikt. 'Maar geen drukke spelletjes! Denk een beetje aan de buren!'

Lukas grinnikt. Sinds er vorige week nieuwe buren zijn, moet hij steeds zachtjes doen. Mamma wil zeker een goede indruk op hen maken!

Hij opent de deur. 'Kom mee, het mag. Maar we mogen niet teveel herrie maken. We hebben net nieuwe buren, snap je?'

Ze gaan eerst achter de computer. Jasper is stiekem een beetje jaloers op Lukas, die een eigen computer op zijn kamer heeft. Maar ja, dat komt natuurlijk omdat de vader van Lukas in een computerwinkel werkt.

Lukas start de computer op. Jasper kijkt vanuit het raam de achtertuinen in.

'Hé, je zei toch dat jullie nieuwe buren hebben gekregen?'

'Yep,' zegt Lukas, een beetje afwezig. Hij bladert door een stapel cd's met spelletjes.

'Wat zullen we doen, Jasper? Een race-spel?'

'Mij best. Maar eh... hoe zijn die nieuwe buren eigenlijk?'

Lukas haalt zijn schouders op. 'Ze zien er wel aardig uit.'

'Hm... ik hoop voor jullie dat ze een beetje normaal Nederlands spreken.'

Lukas legt de cd in het laatje en drukt het dicht. 'Welja joh... hè, wat zei je eigenlijk? Nederlands spreken? Natuurlijk spreken ze Nederlands. Waarom zouden ze niet?'

'Nou, omdat het buitenlanders zijn, en die spreken echt niet allemaal gelijk Nederlands als ze hier komen wonen hoor!' verdedigt Jasper zich.

'Buitenlanders? Hoe kom je daar nou weer bij?'

Jasper wijst naar de tuin. 'Kijk dan!'

Lukas kijkt naar buiten. Daar spelen twee kinderen. Donkerbruine kinderen. Lukas fronst zijn wenkbrauwen. 'Hè? Dit snap ik niet. De mensen hiernaast zijn echt net zo wit als wij.'

'Misschien zijn ze alleen maar op visite?' raadt Jasper.

Maar gelijk horen ze één van de kinderen roepen: 'Mamma, mag ik mijn step uit de schuur pakken?'

Lukas schudt zijn hoofd. 'Geen visite dus. Raar hoor. Kom mee, dan gaan we het aan m'n moeder vragen. Misschien weet zij wel hoe het zit.'

Ze daveren de trap af en stormen de woonkamer binnen. Mamma kijkt hen nogal boos aan. 'Lukas, wat hadden we nou afgesproken?'

'Eh... geen drukke spelletjes, maar dat doen we toch ook niet?'

'Nee, maar jullie maken het geluid van een kudde olifanten als jullie de trap afkomen.'

'Mam, wij snappen iets niet. In de tuin spelen twee zwarte kinderen en de nieuwe buren zijn gewoon wit.'

Mamma knikt. 'Die twee kinderen heten Remy en Ingrid en het zijn echt de kinderen van onze nieuwe buren. Ze zijn in Ethiopië, in Afrika geboren.'

Jasper fronst zijn wenkbrauwen. 'Dan snap ik het nog niet. Als je een baby in Ethiopië krijgt, dan is hij toch ook gewoon wit?'

Mamma grinnikt. 'Ja, natuurlijk. Ik bedoel, dat de buurman en buurvrouw niet hun echte vader en moeder zijn. Remy en Ingrid zijn geadopteerd. Hun eigen ouders zijn misschien gestorven, of waren zo arm dat ze niet voor hen konden zorgen.'

'Nou, ik zou veel liever eigen kinderen hebben,' zegt Lukas.

'Ja, dat geloof ik,' antwoordt mamma. 'Maar sommige mensen kunnen geen kinderen krijgen en willen ze wel graag. Denk maar aan Zacharias en Elisabeth. En dan kiezen sommige mensen ervoor om kinderen te adopteren.'

'Dus ze gaan nooit meer terug naar hun eigen vader en moeder, naar hun eigen land?'

'Nee. Nu is Nederland hun eigen land en onze burens zijn nu hun echte vader en mamma.'

Lukas en Jasper gaan weer naar boven. Ze kijken nog even naar de spelende kinderen. 'Ik vind het toch wel erg fijn dat ik bij m'n eigen vader en moeder kan blijven wonen,' zegt Jasper. Dan gaan ze racen op de computer.

Eeuwoud Koolmees BimBam Adoptie